

ผลการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต*

THE DEVELOPMENT OF STUDENT SUPPORTING PROGRAM FOR CHILDREN WITH SPECIAL NEED IN PHUKET RAJABHAT UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL

ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์

Purin Nitithammanusorn

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ภูเก็ต ประเทศไทย

Faculty of Education, Phuket Rajabhat University, Phuket, Thailand

Corresponding author E-mail: purin.n@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ดำเนินการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา อุปสรรค แนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน โดยผู้ให้ข้อมูล คือ ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ผู้ปกครองนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และครูการศึกษาพิเศษ เครื่องมือที่ใช้ คือ ประเด็นคำถามใช้สำหรับสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง และ 2) หาประสิทธิผลของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน และนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 3 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินโปรแกรมฯ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพของโปรแกรม (E1/E2) ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ประกอบด้วย 1.1) จุดมุ่งหมายของโปรแกรม 1.2) คุณสมบัติเข้าร่วมโปรแกรม 1.3) กิจกรรมการเข้าร่วมโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 1.4) ขั้นตอนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ 1.5) รายละเอียดกิจกรรมการเรียนรู้ในโปรแกรม 1.6) แผนการจัดการเรียนรู้ในโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 1.7) สื่อการเรียนรู้ที่ใช้ในโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และ 1.8) การวัดประเมินผลการเรียนรู้ 2) ประสิทธิผลของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ประสิทธิภาพ 81.43/81.68 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เท่ากับ 0.76

คำสำคัญ: โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียน, นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ, โรงเรียนสาธิต

Abstract

This research aimed to develop a support program for students with special needs at the Demonstration School of Phuket Rajabhat University. The research was divided into two phases:

*Received August 22, 2025; Revised September 24, 2025; Accepted September 29, 2025

Phase 1 involved studying the current conditions, problems, obstacles, and development guidelines for educational management for students with special needs at the school. This was conducted through a needs assessment. The informants included teachers of students with special needs, parents of students with special needs, and special education teachers. The research instruments included in-depth interview questions and semi-structured interview forms. Data were analyzed by using content analysis. Phase 2 focused on creating the support program for students with special needs at the Phuket Rajabhat University Demonstration school and was divided into two parts: Part 1: The target group consisted of 7 experts. Research instruments included the support program and a program evaluation form. Data were analyzed using content analysis. Part 2: The target group consisted of 3 students with special needs at the Phuket Rajabhat University Demonstration school. The data were analyzed using statistical methods including mean, standard deviation, the program efficiency value (E1/E2), the effectiveness index (E.I.), and content analysis. Phuket Rajabhat University Demonstration school obtained an educational management program for students with special needs. The program consisted of 1.1) Program objectives 1.2) Participant qualifications 1.3) Program participation activities 1.4) Steps for program participation 1.5) Details of the learning activities in the program 1.6) Learning management plan in the program 1.7) Learning materials used in the program and 1.8) Learning outcome evaluation and assessment. The support program for students with special needs at the Phuket Rajabhat University Demonstration school had an efficiency value of 81.43/81.68 and an effectiveness index (E.I.) of 0.76.

Keywords: Student Supporting Program, Children with Special Need, Demonstration School

บทนำ

ในประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับทักษะทางสังคมจนกำหนดให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องทักษะสังคมตั้งแต่เด็กเล็ก ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2560) ที่ได้ศึกษาสภาพการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 รวมทั้งกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560 - 2579) เป้าหมายยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552 - 2561) แผนยุทธศาสตร์ชาติ ด้านเด็กปฐมวัย (พ.ศ. 2560 - 2564) นำไปสู่การกำหนดทักษะสำคัญสำหรับเด็กในศตวรรษที่ 21 ที่มีความสำคัญต่อการกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีความสอดคล้องและทันต่อการเปลี่ยนแปลงทุกด้าน ทั้งนี้ ได้ระบุจุดหมายและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้เด็กที่มีอายุ 3 - 6 ปี จะต้องมีความทักษะทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มตามศักยภาพ และมีความพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป

นอกจากนี้ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษยังให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมด้วยเช่นกัน โดยสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้ทักษะทางสังคม อยู่ในหลักสูตรของศูนย์การศึกษาพิเศษทุกหลักสูตร กำหนดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุตั้งแต่แรกเกิด ถึง 6 ปี และยืดหยุ่นตามความพร้อม มีพัฒนาการทางด้านกลุ่มทักษะทางสังคม นอกจากนี้ยังกำหนดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ อายุตั้งแต่แรกเกิดถึงตลอดชีวิต มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในด้านทักษะ

การมีส่วนร่วมในสังคมและทักษะชีวิต และทักษะส่วนบุคคลและสังคม ทั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อมุ่งพัฒนาและจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีศักยภาพสูงสุดในการดำเนินชีวิต

การจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายที่สามารถพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กได้ เช่น การใช้เรื่องราวทางสังคม (Social Story) วิธีการนี้เป็นที่ยอมรับว่าสามารถช่วยให้เด็กที่ต้องได้รับความช่วยเหลือทางทักษะสังคมมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น จากงานวิจัยพบว่า การใช้เรื่องราวทางสังคมช่วยให้เด็กที่ต้องได้รับความช่วยเหลือทางทักษะสังคมมีทักษะทางสังคมในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นได้ดีขึ้น และช่วยลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน ส่วนการใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติการใช้ทักษะทางสังคมตามที่ตนเองคิดว่าควรจะเป็น ผ่านการสร้างสถานการณ์ที่ครูกำหนด วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นภาพของการปฏิบัติทักษะทางสังคมที่เหมาะสมได้อย่างชัดเจน จากงานวิจัยพบว่า การใช้การแสดงบทบาทสมมติ ช่วยให้นักเรียนมีลักษณะพฤติกรรมที่เหมาะสมที่พึงประสงค์ ไม่แกล้งเพื่อน มีน้ำใจต่อเพื่อน มีสัมพันธภาพกับเพื่อนที่ดี (ธนิษานต์ สิริพิเชียร, 2550) นอกจากนี้การใช้สถานการณ์จำลอง ยังช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากขึ้น เช่น เด็กรู้จักแบ่งปันสิ่งของให้เพื่อน การทำกิจกรรมกับเพื่อนเพิ่มขึ้น (วรรณภา บุญลาภ, 2556); (วุฒิชัย ใจนะภา, 2556)

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า การช่วยเหลือระยะแรกเริ่มทักษะสังคมสำหรับเด็กที่ต้องได้รับความช่วยเหลือทางทักษะสังคม ยังคงมีความจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือนั้นได้อย่างทันท่วงที โดยไม่ต้องรอการวินิจฉัยเด็กก่อน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มด้านทักษะสังคมสำหรับเด็กที่กำลังจะเข้าศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษา ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้เด็กมีทักษะทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เหมาะสมกับวัย ตามศักยภาพ และมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้านวิชาการในโรงเรียน และจะเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กที่ต้องได้รับความช่วยเหลือทางทักษะสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
2. เพื่อหาประสิทธิผลของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ได้มีการดำเนินเป็น 2 ระยะ มีรายละเอียด ดังนี้

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ในงานวิจัย ได้แก่ ครูผู้สอนของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 7 คน ผู้ปกครองนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 7 คน ครูผู้สอนชั้นเรียนเรียนรวม โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 7 คน รวมทั้งสิ้น 21 คน และกลุ่มเป้าหมายในทดลอง คือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 3 คน มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

1. เด็กมีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี
2. กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นปฐมวัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
3. เด็กมีปัญหาทักษะการสื่อสาร ปัญหาการช่วยเหลือตนเอง และปัญหาการเรียน
4. เด็กมีระดับสติปัญญาระหว่าง 70 - 89

5. เด็กมีภาษาพูดสื่อสาร และสามารถใช้ภาษาทำทางได้

6. เด็กได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมในงานวิจัย และสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างต่อเนื่องจนสิ้นสุดงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้สร้าง และหาคุณภาพเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัยดังนี้

1. แบบประเมินความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรวม

ผู้วิจัยเป็นผู้สร้าง และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ ตรวจสอบค่าความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ทรงคุณวุฒิ และหาค่าความเที่ยงของแบบวัดตามระเบียบวิธีการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย มาตรฐานการวิจัยการศึกษา ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 0.67 - 1.00 และมีข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญให้ปรับการใช้ภาษาให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจคำถามได้ง่ายขึ้น และการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาช (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ 0.95 อยู่ในเกณฑ์ สูงมาก

2. ชุดคำถามเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่ม แบ่งออกเป็น 3 ชุดคำถาม ดังนี้ 1) ชุดคำถามเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่มอาจารย์สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย อาจารย์ผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนรวม 2) ชุดคำถามเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่มครูผู้สอนชั้นปฐมวัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 3) ชุดคำถามเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่มผู้ปกครอง โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ระยะที่ 1 ศึกษาแนวทางการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนย่อย ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้ง ในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาโปรแกรม ระบบการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนเรียนรวม และการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษแบบเรียนรวม ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา ที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่มด้วยคำถามปลายเปิด ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาแนวทางการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ได้แก่ การจัดตั้งห้องเรียนสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนระดับปฐมวัย

ระยะที่ 2 สร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ยกร่างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ในขั้นนี้ผู้วิจัยยกร่างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยนำข้อมูลที่ได้จากระยะที่ 1 มาดำเนินการสร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบคุณภาพโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และพิจารณาความเหมาะสมของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยนำร่างโปรแกรมฯ ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญวิพากษ์โปรแกรมก่อนนำไปทดลองใช้ ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยมี 2 ตอนย่อย ได้แก่ 1) ทดลองใช้โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต 2) ประเมินประสิทธิภาพ และประสิทธิผลโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ได้แก่ ค่าประสิทธิภาพของโปรแกรม (E_1/E_2) และ

ค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรม (Effectiveness Index: E.I.) ขั้นตอนที่ 4 ปรับปรุงโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต หลังจากนำไปทดลองใช้

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

1.1 สภาพปัจจุบันของการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า สามารถแบ่งนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้ออกเป็น 1 กลุ่ม โดยเป็นกลุ่มเด็กที่มีปัญหาการเรียนระดับรุนแรง โดยไม่สามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้ เช่น ไม่สามารถนั่งกับที่ ปัญหาการอ่านเขียน และปัญหาสมาธิในการใส่ใจบทเรียน จึงต้องมีการจัดการเรียนการสอนแบบการศึกษาพิเศษเต็มเวลา โดยมุ่งเน้นการฟื้นฟูนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในห้องเรียนเสริมทักษะชีวิต ได้ด้านต่าง ๆ ได้แก่ การสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การกระตุ้นพัฒนาการด้วยกิจกรรมบำบัด การส่งเสริมทักษะทางสังคม และการจัดการด้านอารมณ์ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และการเสริมทักษะที่มีความสำคัญเพื่อเตรียมความพร้อมส่งต่อการเรียนในห้องเรียนปกติ เช่น การจัดการอารมณ์ การนั่งประจำที่ การสื่อสาร และการจัดการด้านการช่วยเหลือตนเอง เป็นต้น ดังคำกล่าวจากผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

ครูผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 “...การจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับอนุบาล 2 และ 3 เพื่อส่งต่อระดับชั้นประถมศึกษา ควรจัดการเรื่อง การนั่งเก้าอี้ เนื่องจากเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีปัญหาการลุก - นั่ง และไม่สามารถควบคุมสมาธิของตนเองได้เมื่อต้องนั่งกับที่นาน ๆ...” (ครูผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1, 2567)

ครูผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 “...เด็กพิเศษมีปัญหาการจัดการอารมณ์ หากทำตามความต้องการ หรือถูกขัดใจ จะมีปัญหาความก้าวร้าว และร้องไห้ ทำให้ครูต้องหันมาสนใจ บางคนมีปัญหาการเรียกร้องความสนใจจากครูผู้สอน ทำให้ครูต้องหยุดการเรียนการสอนมาดูแลเด็กที่กำลังมีปัญหา...” (ครูผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2, 2567)

1.2 ปัญหา และอุปสรรคของการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนปกติ มีปัญหาด้านการจัดการเนื้อหาของครูผู้สอน เด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถเรียนเนื้อหาของบทเรียนปกติได้ หรือบางครั้งไม่สามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาได้อย่างคล่องแคล่ว อีกทั้งมีปัญหาทักษะการอ่าน การเขียน และการตีความเนื้อหา ทำให้การเรียนพบอุปสรรคหลายด้าน รวมไปถึงการทำการบ้านของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ไม่สามารถส่งงานตามกำหนดระยะเวลาได้ ผู้ปกครอง และครูผู้สอนจำเป็นต้องเข้มงวดการส่งการบ้านของเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าปกติ ปัญหาต่าง ๆ ส่งผลต่อการประเมินผลการเรียนรู้ (สอบกลางภาค และสอบปลายภาค) ทำให้คะแนนการสอบของเด็กที่มีความต้องการพิเศษต่ำกว่าเกณฑ์ ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ปัญหาสมาธิ การนั่งทำข้อสอบ และความใส่ใจในบทเรียนต่าง ๆ และอุปสรรคด้านการเลี้ยงดูเด็กพิเศษ ผู้ให้ข้อมูลยังกล่าวถึงปัญหาด้านการเลี้ยงดูเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่เป็นอุปสรรคพื้นฐาน แต่ส่งผลการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยเด็กที่มีความต้องการพิเศษบางคนถูกเลี้ยงแบบตามใจ บางคนผู้ปกครองเป็นผู้ดูแลเรื่องส่วนตัวทุกอย่างแทบตลอดเวลา หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถทำการบ้าน หรือแม้กระทั่งผู้ปกครองเป็นผู้ทำการบ้านให้เด็กด้วยตัวเอง ครอบครัวไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงกับทางโรงเรียน ทำให้การดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความล่าช้า หรือไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงอย่างที่ควรจะเป็นในตอนต้น ดังคำกล่าว ดังนี้

ครูผู้สอนคนที่ 3 “...เด็กพิเศษไม่สามารถเรียนเนื้อหาปกติของนักเรียนปกติในห้องเรียนได้ ทำให้การปรับเนื้อหาสำหรับเด็กพิเศษมีความจำเป็นอย่างมาก ครูไม่สามารถปรับเนื้อหาในชั้นเรียนปกติให้สอดคล้องกับเด็กพิเศษได้ดี เด็กพิเศษอาจขาดสาระสำคัญของการเรียนในห้องเรียนได้ รวมไปถึงการทำแบบฝึกหัดในห้องเรียนของเด็กพิเศษมีความช้ากว่าเด็กปกติ อาจมีปัญหาในการติดตามความก้าวหน้าของเด็กพิเศษในชั้นเรียน...” (ครูผู้สอนคนที่ 3, 2567)

ครูผู้สอนคนที่ 4 “...การส่งการบ้านของเด็กพิเศษเป็นสิ่งที่ยากมาก เด็กพิเศษไม่บอกผู้ปกครองว่ามี การบ้าน ทำให้เมื่อถึงคาบถัดไปครูไม่สามารถตามการบ้านของเด็กได้ เมื่อถึงเวลาก่อนสอบ ทำให้เด็กพิเศษค้าง การบ้านเยอะ และเป็นปัญหาผู้ปกครองในการช่วยเด็กทำการบ้านมาส่ง...” (ครูผู้สอนคนที่ 4, 2567)

1.3 แนวทางการพัฒนาของการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

การสนับสนุนจากผู้ปกครอง โดยเมื่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในโรงเรียนมีความจำเป็นต้องวางแผนการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างโรงเรียน และบ้านเพื่อให้เกิดการพัฒนาเด็กเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง และราบรื่น การกำหนดเป้าหมายระยะยาว เป้าหมายเชิงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ รวมไปถึงการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) การวางแผนร่วมกันส่งผลให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับผลประโยชน์สูงสุด และมีพัฒนาการก้าวกระโดด

ครูผู้สอนคนที่ 5 “...ครูอยากให้ พ่อ - แม่ มากำหนดปัญหา และแนวทางการดูแลเด็กพิเศษพร้อมกับครู อยากให้พ่อแม่เปิดใจเพื่อดูแลเด็กไปด้วยกัน เพราะถ้าไม่เข้ามาหา ก็จะไม่สามารถรับทราบปัญหาพร้อมกันตั้งแต่แรกได้ ทำให้การดูแลเด็กพิเศษ...” (ครูผู้สอนคนที่ 5, 2567)

ครูผู้สอนคนที่ 6 “...ผู้ปกครองควรรู้ถึงการฝึกเด็กพิเศษเบื้องต้น และการทักษะต่าง ๆ จากที่บ้าน เพื่อช่วยเหลือเด็กพิเศษอีกทาง เนื่องจากการฝึกที่โรงเรียนไม่เพียงพอ การที่ พ่อ - แม่ ผู้ปกครอง รู้ถึงการฝึกเด็ก และนำไปฝึกต่อที่บ้าน ทำให้เด็กพิเศษสามารถดีขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง พ่อ - แม่ ผู้ปกครอง ควรรู้ถึงปัญหาของลูก สามารถกำหนดเป้าหมายพร้อมกับครู และฝึกเด็กพิเศษที่บ้าน คู่ขนานไปกับทางโรงเรียน...” (ครูผู้สอนคนที่ 6, 2567)

การจัดการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้เด็กได้รับการฝึกทักษะต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลให้เกิดประสิทธิผลต่าง ๆ อย่างชัดเจน โดยเพื่อให้ให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนในห้องเรียนเหมือนเด็กปกติ เช่น การเสริมทักษะการสื่อสารต่าง ๆ การกระตุ้นพัฒนาการควบคู่กับทางโรงเรียน การจัดให้มีการสอนซ่อมเสริมตอนเย็นเพื่อติดตามการบ้านของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือแม้กระทั่งการจัดให้มีครูการศึกษาพิเศษมากอยดูแลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสำหรับคาบเรียนที่นักเรียนไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้

การช่วยเหลือทางกายภาพจากทางโรงเรียน เนื่องด้วยการฝึกนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน บางครั้งอาจมีวัสดุ อุปกรณ์ หรือเครื่องมือที่มีความแตกต่างจากเด็กอื่น ๆ การสนับสนุนงบประมาณจากทางโรงเรียน มีความจำเป็นอย่างมาก เพราะการหากขาดงบประมาณสนับสนุนด้านนี้อาจทำให้การฝึกนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษไม่ได้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

2. ผลการหาประสิทธิภาพโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ดังนี้

2.1 ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต หลังจากที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมแล้ว เด็กมีคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 57 มีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 149 คะแนนความก้าวหน้า 92 ซึ่งมีร้อยละของความก้าวหน้า +51.11 มีดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของโปรแกรมเท่ากับ 0.76 โดยในภาพรวมเด็กทั้ง 3 คน เด็กคนที่หนึ่งมีร้อยละของความก้าวหน้ามากที่สุด คือ +56.67 เด็กคนที่สองมีร้อยละของความก้าวหน้า คือ +55.00 และเด็กคนที่ 3 มีร้อยละของความก้าวหน้า คือ +48.30

ตารางที่ 1 ค่าดัชนีประสิทธิผลของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต (n = 3)

จำนวนคน	3
คะแนนเต็ม	180
คะแนนการประเมินก่อนเรียน (X1)	57
คะแนนการประเมินหลังเรียน (X2)	149
ความก้าวหน้า (D)	92
ร้อยละของความก้าวหน้า (X2-X1)	+51.11
ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)	0.76

2.2 ค่าประสิทธิภาพของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จากการหาค่า E_1/E_2 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 พบว่า โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 81.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80 และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เท่ากับ 81.68 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80 กล่าวได้ว่า โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มีประสิทธิภาพ 81.43/81.68 ผ่านตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E_1)				คะแนนหลังเรียน (E_2)
	ช่วยตนเอง (60)	การสื่อสาร (60)	การเรียนรู้ (60)	รวม (180)	ทดสอบหลังเรียน (60)
1	47	49	51	147	51
2	51	48	47	146	49
3	52	48	47	147	47
รวม	150	145	145	440	147
เฉลี่ย	50.00	48.30	48.30	146.70	49.00
ร้อยละ	83.30	80.50	80.50	81.10	81.68
ประสิทธิภาพ	81.43				81.68

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ในส่วนของแผนการจัดการเรียนรู้ ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการจัดการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และขั้นตอนการฝึกปฏิบัติในทุก ๆ แผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีความสอดคล้อง

กับสภาพปัญหา และความต้องการจำเป็นของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เพื่อให้ครูผู้สอนและผู้สนใจสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

อภิปรายผล

งานวิจัยการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เป็นงานวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ดังนั้น ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผลการสร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และอุปสรรคการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เพื่อต้องการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต โดยนำข้อมูลที่ได้ในสถานการณ์ปัจจุบัน นำมาวิเคราะห์ข้อมูล วางแผน กำหนดวัตถุประสงค์ การพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่เข้าร่วมโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต กล่าวถึงทฤษฎีโปรแกรมต้องแสดงทฤษฎีโปรแกรมต้องแสดงให้เห็นถึงวิธีการแทรกแซงที่จะทำให้เกิดผลลัพธ์ ประกอบด้วยตัวแทรกแซง (intervention) ตัวกำหนด(determinants) และผลลัพธ์ (outcomes) โดยแบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน อันได้แก่ 1) การร่างทฤษฎีโปรแกรม 2) การทำความเข้าใจบริบทโปรแกรม 3) การคาดการณ์ความแตกต่าง 4) การประเมินสมมติฐาน 5) การวิเคราะห์ข้อเท็จจริง และ 6) การใช้วิธีการเชิงผสม และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Joyce, B. & Weil, M. กล่าวถึงการพัฒนาโปรแกรมไว้ ดังนี้ 1) โปรแกรม คือ รูปแบบการสอนที่ต้องมีทฤษฎีรองรับ 2) เมื่อพัฒนาโปรแกรมก่อนการนำไปใช้ต้องมีการวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎี และตรวจสอบคุณภาพเชิงสถานการณ์จริง และนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไข 3) การพัฒนาโปรแกรมออกแบบให้ใช้ได้กว้างขวาง หรือเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง 4) การพัฒนาโปรแกรมต้องมีจุดมุ่งหมายหลักที่ถือเป็นตัวตั้งการพิจารณาเลือกรูปแบบไปใช้ (Joyce, B. & Weil, M., 1985)

1.1 ปัญหา และอุปสรรคของการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนปกติ มีปัญหาด้านการจัดการเนื้อหาของครูผู้สอน เด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่สามารถเรียนเนื้อหาของบทเรียนปกติได้ หรือบางครั้งไม่สามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาได้อย่างคล่องแคล่ว อีกทั้งมีปัญหาทักษะการอ่าน การเขียน และการตีความเนื้อหา ทำให้การเรียนพบอุปสรรคหลายด้าน รวมไปถึงการทำการบ้านของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ไม่สามารถส่งงานตามกำหนดระยะเวลาได้ ผู้ปกครอง และครูผู้สอนจำเป็นต้องเข้มงวดการส่งการบ้านของเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าปกติ สอดคล้องกับ จริยา ตรุษฎี กล่าวถึงการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเมื่อได้เรียนตามระดับความสามารถ ยังต้องมีการจัดสื่อเทคโนโลยีที่เหมาะสม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนโรงเรียนควรมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรมีการจัดทำแบบการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) และควรมีเครื่องมือที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเฉพาะบุคคลและโรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูได้รับการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการทำสื่อทางการศึกษาพิเศษ (จริยา ตรุษฎี, 2562)

1.2 การสนับสนุนจากผู้ปกครอง โดยเมื่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ที่มีความจำเป็นต้องวางแผนการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างโรงเรียน และบ้านเพื่อให้การพัฒนาเด็กเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง และราบรื่น การกำหนดเป้าหมายระยะยาว เป้าหมายเชิงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ รวมไปถึงการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) การวางแผนร่วมกันส่งผลให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับผลประโยชน์

สูงสุด สอดคล้องกับ สุดารัตน์ สุทธิประภา และคณะ ผู้ปกครองในการพัฒนาคุณภาพเด็ก พิจารณาที่มารับบริการใน ศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ พบว่า ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการพัฒนา คุณภาพเด็กพิจารณาที่มารับบริการในศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (สุดารัตน์ สุทธิประภา และคณะ, 2567) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ผู้ปกครองมีส่วนร่วม ในการพัฒนาคุณภาพเด็กพิจารณาที่มารับบริการด้านการขอรับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความ ช่วยเหลือ อื่นใดทางการศึกษามากที่สุด และด้านการให้บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มน้อยที่สุด ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา อาชีพ และสถานที่รับบริการต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพเด็กพิจารณาที่มารับบริการในศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง สังกัดสำนักบริหารงาน การศึกษาพิเศษ ในภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

1.3 การสนับสนุนจากผู้ปกครอง โดยเมื่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ อยู่ในโรงเรียน มีความจำเป็นต้องวางแผนการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างโรงเรียน และบ้านเพื่อให้การพัฒนาเด็กเป็นไปได้อย่าง ต่อเนื่อง และราบรื่น การกำหนดเป้าหมายระยะยาว เป้าหมายเชิงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ รวมไปถึงการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) การวางแผนร่วมกันส่งผลให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ได้รับผลประโยชน์สูงสุด สอดคล้องกับ ฉัตรชัย ดีพิมาย และณฐาพัชร วรพงศ์พัชร ได้ทำการวิจัยถึงการมีส่วนร่วม ของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมพัฒนานักเรียนพิการ กรณีศึกษาศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการเรียนรู้ที่บ้าน ด้านอาสาสมัคร ด้านการอบรมเลี้ยงดูใน ฐานะผู้ปกครอง ด้านการร่วมมือกับชุมชน ด้านการติดต่อสื่อสาร และด้านการตัดสินใจ ตามลำดับ และ 2) ข้อเสนอแนะจากผู้ปกครอง โรงเรียนควรมีการสื่อสารกับพ่อแม่ ผู้ปกครองให้มากขึ้น การสื่อสารควรมี ลักษณะเฉพาะเพื่อความรวดเร็ว สะดวก ควรมีการจัดประชุม ฝึกอบรม เพื่อนำไปสู่การพัฒนา ความรู้ ความเข้าใจร่วมกัน โรงเรียนควรจัดกิจกรรมอบรมครู บุคลากรในโรงเรียนให้รับทราบ และมีความเข้าใจ ในนโยบายของโรงเรียน (ฉัตรชัย ดีพิมาย และณฐาพัชร วรพงศ์พัชร, 2566)

2. สร้างโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต การทดลองใช้โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) เท่ากับ 81.43 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80 และมีประสิทธิภาพ ของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 81.68 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80 กล่าวได้ว่า โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มี ความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มีประสิทธิภาพ 81.43/81.68 ผ่านตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ โดยภายหลังจากที่เด็กเข้าร่วมโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษใน โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตแล้ว ในภาพรวมของเด็กทั้ง 3 คน เด็กคนที่ 1 มีร้อยละความก้าวหน้า มากที่สุด เท่ากับ +56.67 รองลงมา คือ เด็กคนที่ 2 มีร้อยละความก้าวหน้า เท่ากับ +55.00 และสุดท้ายเด็กคนที่ 3 มีร้อยละความก้าวหน้า +48.30 สอดคล้องกับ กรุณา พิทักษ์หนัด และคณะ ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถ ในการอ่านคำมาตราตัวสะกดแม่กนและแม่กดของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านโดยใช้วิธีโพนิกส์ร่วมกับเกม กระดานพร้อมทั้งสร้างและศึกษาประสิทธิภาพของเกมกระดานอ่านคำมาตราตัวสะกดแม่กนและแม่กดกลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย จำนวน 4 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบความสามารถ ในการอ่านคำมาตราตัวสะกดแม่กนและแม่กด 2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโพนิกส์ร่วมกับเกมกระดาน 3) เกมกระดานอ่านคำมาตราตัวสะกดแม่กนและแม่กดดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาทีรวมทั้งสิ้น 18 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ คะแนนพัฒนาการ ค่าประสิทธิภาพของสื่อและการนำเสนอด้วยกราฟ (กรุณา พิทักษ์หนัด และคณะ, 2562) ผลการวิจัยพบว่า

1) ความสามารถในการอ่านคำมาตราแม่กนและแม่กดของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมกระดานนักเรียนมีระดับความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดีมาก ($\mu = 91.99$)
 2) หลังการทดลองนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านมีคะแนนความสามารถทางการอ่านค่าสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองโดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการ เท่ากับ 83.58 และ 3) ประสิทธิภาพของเกมกระดานอ่านคำมาตราตัวสะกดแม่กนและแม่กด

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต มีความสมบูรณ์ และเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ในโรงเรียนที่มีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในการสอนทักษะการช่วยเหลือตนเอง ทักษะการสื่อสาร และทักษะการเรียนรู้ เพื่อเตรียมความพร้อม และส่งเสริมนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษต่อไป

สรุปและข้อเสนอแนะ

ครูผู้สอนควรศึกษาสภาพปัญหาและประเมินความสามารถของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนของตนก่อนนำโปรแกรมไปใช้ เพื่อให้โปรแกรมมีประสิทธิภาพกับนักเรียนได้มากที่สุด พร้อมทั้งควรศึกษาและพัฒนาการสร้างโปรแกรมในรูปแบบ Online learning หรือในลักษณะที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมความต่อเนื่องของการจัดการเรียนการสอนทั้งที่บ้านและโรงเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรรณา พัทธกษัตริย์ และคณะ. (2562). การศึกษาความสามารถอ่านคำมาตราตัวสะกดแม่กน และแม่กด ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้วิธีโฟนิกส์ร่วมกับเกมกระดาน. วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ, 8(1), 11-26.
- ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1. (8 พ.ค. 2567). การจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับอนุบาล. (ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์, ผู้สัมภาษณ์)
- ครูผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2. (9 พ.ค. 2567). เด็กพิเศษมีปัญหาการจัดการอารมณ์ หากทำตามความต้องการ หรือถูกขัดใจจะมีปัญหาความก้าวร้าว. (ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์, ผู้สัมภาษณ์)
- ครูผู้สอนคนที่ 3. (11 พ.ค. 2567). เด็กพิเศษไม่สามารถเรียนเนื้อหาปกติของนักเรียนปกติในห้องเรียนได้ ทำให้การปรับเนื้อหาสำหรับเด็กพิเศษมีความจำเป็นอย่างมาก. (ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์, ผู้สัมภาษณ์)
- ครูผู้สอนคนที่ 4. (15 พ.ค. 2567). การส่งกลับบ้านของเด็กพิเศษเป็นสิ่งที่ยากมาก เด็กพิเศษไม่บอกผู้ปกครองว่ามีการบ้าน. (ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์, ผู้สัมภาษณ์)
- ครูผู้สอนคนที่ 5. (18 พ.ค. 2567). ครูอยากให้ พ่อ - แม่ มากำหนดปัญหา และแนวทางการดูแลเด็กพิเศษพร้อมกับครู. (ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์, ผู้สัมภาษณ์)
- ครูผู้สอนคนที่ 6. (15 พ.ค. 2567). ผู้ปกครองควรรู้ถึงการฝึกเด็กพิเศษเบื้องต้น และการทักษะต่าง ๆ. (ปริญทร์ นิตธิธรรมานุสรณ์, ผู้สัมภาษณ์)
- จริยา ตรุษฎี. (2562). แนวทางการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 2. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ฉัตรชัย ดีพิมาย และณัฐพัชร์ วรพงศ์พัชร. (2566). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมพัฒนา นักเรียนพิการ กรณีศึกษาศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี. วารสารบริหารการศึกษาบวรบัณฑิต, 23(2), 79-98.

- ธนิกันต์ สิริพิเชียร. (2550). การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณภา บุญลาภ. (2556). การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีภาวะออทิสซึมจากการสอนโดยใช้วีดิทัศน์แสดงต้นแบบพฤติกรรม (Video Modeling) ร่วมกับสถานการณ์จำลอง. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วุฒิชัย ใจนะภา. (2556). การฝึกทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยใช้บัตรพลังร่วมกับสถานการณ์จำลอง. ใน วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุดารัตน์ สุทธิประภา และคณะ. (2567). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาคุณภาพเด็กพิการที่มาใช้บริการศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 9(5), 270-283.
- Joyce, B. & Weil, M. (1985). Models of teaching. New Delhi: Prentice-Hall.